

PRVNÍ ROČNÍK NETRADIČNÍHO ADVENTNÍHO POCHODU

Probudili jsme se do mrazivého rána, teploměr ukazoval venkovní teplotu -13°C . Proto jsme vybavení na dnešní turistický výšlap nepodcenili: funkční termoprádlo včetně spodků, teplé ponožky, bundy, čepice, šály, pořádné rukavice, do batohů pak svačina, do termostky čaj, do placačky chladič a slivovička. Ještě foťák a turistické hole a vyrazili jsme k autobusovému nádraží.

Autobus měl odjezd v 7.⁰⁶, na nádraží jsme byli už před sedmou, první ze všech. Mrzlo, až praštělo, tak jsme se uchýlili v čekárně. Čas odjezdu se blížil a nám začalo být divné, že nikdo z turistů zatím nedorazil. „Nejeli oni nakonec nějakým tím vlakem, nebo nejede ještě nějaký jiný autobus?“ napadalo nás. „Nechčeš zavolat Lubošovi, co se děje? A kdo měl vůbec z nádraží jet? Klíčovi asi nepojedou, Marta asi taky ne, takže to vypadá, že jenom Dufíci, že by zaspali, nebo že by šli nakonec pěšky, jak jsme se o tom bavili?“ honilo se nám hlavami. Mezitím ale dorazil autobus, a tak jsme nastoupili s tím, že na sedmnáctce se ukáže. Neukázal se však nikdo. „To fakt vypadá, že se domluvili nějak jinak, no nic, jedeme do Knínic, půjdeme k Hladkým a uvidíme,“ rozhodli jsme se. „Jestli se na nás vykašlali, tak mě to teda hodně mrzí,“ smutnil Laďa v autobuse. „To mě teda taky,“ přitakala jsem.

V Knínicích se ovšem taky nevidělo. Vystoupili jsme u kolejí a šli k domku Hladkých s nadějí, že konečně přijdeme věci na kloub. U Hladkých byl sice vzorně odmetený chodník, ale všude ticho, zatažené závěsy, ani po zazvonění se nic nepohnulo. Konečně Laďa vytočil Lubošovo číslo: „Zdar, tak jak to vypadá?“ – A pak jsme se od právě probuzeného Luboše konečně dozvěděli, že turistika je 15.12. a autobus jede v 7.⁰⁶ z nádraží. (Lubošovi se tímto omlouváme, že jsme ho vyrušili ze sladkého ranního spánku, či snad dokonce z nějaké jiné sladké činnosti©).

Otočili jsme to na Boskovice a přemýšleli, kudy to vezmeme. „Asi po silnici, tak jdem.“ Byla pěkná kosa, potřebovali jsme se rozejít. A hle! Na autobusovou zastávku směrem na Boskovice přicupitala nějaká slečna. „Prosím vás, teď něco pojede na Boskovice?“ „Mělo by,“ odvětila slečna, čímž nám, ač to nebylo od nás příliš turistické, udělala ohromnou radost. Za chvíli už jsme seděli v autobuse na cestě k domovu a byli jsme šťastní, že jsme v tom mrazu nemuseli šlapat pěšky,

navíc po silnici. Nejvíc nás ale hřál krásný pocit, že se na nás naši kamarádi turisté nevykašlali. Zde je na místě naše veliká omluva za to, že nás, byť jen na vteřinu napadlo, že by kdy něco takového udělali ☺☺☺. A tak nakonec zdárně skončil první ročník našeho neplánovaného adventního pochodu.

Doslov:

Samozřejmě jsme celé sobotní dopoledne řešili, jak k celé situaci došlo – a bylo to velmi prosté: Na posledním turistickém zájezdu jsem se ptala Mirky, kdy že se půjde ten vánoční pochod a ona mi řekla, že 15.12. Hned nato jsem se zeptala Ladě, kdy je vánoční jarmark a on, že 14.12. A tak jsme v sobotu po jarmarku vyrazili... Nic na tom nezměnil ani fakt, že v pátek večer, po návratu z jarmarku, jsem vyhledala v poště e-mail od Mirky nazvaný 15.12., abych se podívala, v kolik ten autobus ráno jede. Zkrátka: Kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách (nebo v kolech?)

Krásný adventní čas vám všem přeji
a na sobotní turistický výšlap se těší
Táňa + Ladě

P.S. Doufáme, že už konečně dorazíte!!!

